



ΚΥΡΙΑΚΗ
Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

θ' 27-35

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

«Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια» (στ. 34).

Εντυπωσιακές οἱ τοποθετήσεις κι οἱ ἀντιδράσεις τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος, ποὺ μᾶς διηγήθηκε σήμερα τὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα.

Οἱ πρὶν τυφλοί, μὲ παλμὸ χαρᾶς, διαλαλοῦν τὸ θαῦμα. Δὲν τοὺς συγκρατεῖ τίποτα στὸ ἔργο τῆς ἀναγγελίας. Ἀκόμα κι ἡ αὐστηρὴ προσταγὴ τοῦ Εὐεργέτη τοὺς δὲν ἀναστέλλει τὴν ὁρμὴ τους. «Ἐξελθόντες διαφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῆ ἐκείνῃ» (στ. 31).

Οἱ ὄχλοι γεμίζουν μὲ θαυμασμό. Παρακολουθοῦν τὴ σειρὰ τῶν θαυμάτων, ἔρχονται σ' ἐπαφὴ καὶ σὲ κοινωνία μὲ τοὺς θεραπευμένους κι ἀνταλλάσσουν τὰ αἰσθήματα, ποὺ προκάλεσαν μέσα τους οἱ θαυμαστὲς ἐμπειρίες μὲ τοῦτα τὰ λόγια: «οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραήλ» (στ. 33).

Κι οἱ Φαρισαῖοι, μόνιμα τυλιγμένοι στὸ σάβανο τῶν προκαταλήψεών τους, δὲ βλέπουν, δὲν ἀκοῦν, δὲ μετροῦν τίς ἀλλαγές, δὲ συνειδητοποιοῦν τὰ θαύματα. Μὲ ὕφος, συνοφρυωμένο, μὲ ἔκφραση στιφὴ περιορίζονται νὰ χύσουν φαρμάκι ἀπ' τὰ χεῖλη τους.

«Οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον· ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια».

Παραπέτασμα σκοτεινὸ ἢ προκατάληψή τους, ἔπεσε ἀνάμεσα στὴν καρδιά τους καὶ στὰ γεγονότα. Τοὺς κάλυψε αὐτό, ποὺ ἔπρεπε νὰ δοῦν. Κι αὐτό, ποὺ σχηματίστηκε μέσα τους σὰν εἰκόνα τῆς πραγματικότητας, ἦταν μιὰ ἀλλοιωμένη σύνθεση. Ὁχι ἐκεῖνο, ποὺ ἔγινε. Ἄλλ' ἐκεῖνο, ποὺ αὐτοὶ θὰ ἤθελαν νὰ γίνει. Κι ἡ ἀντίδρασή τους ἦταν μιὰ μομφὴ ἐνάντια στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Μιὰ φράση, ποὺ ἀποτελοῦσε ἀπροκάλυπτη κατηγορία.

Καθὼς οἱ Φαρισαῖοι δὲν εἶναι οἱ πρῶτοι, ποὺ δίδαξαν ἢ ποὺ βίωσαν τὴν προκατάληψη, κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαιρέσει τὸν ἑαυτό του ἀπ' τὴν πιθανὴ ἐνοχλή.

Ὅμως, ὑπάρχουν μερικοί, ποὺ τὴν προκατάληψη τὴν κάνουν μόνιμη ψυχικὴ τοποθέτηση. Σταθερὸ κάτοπτρο, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦν, γιὰ νὰ κυττάξουν τὴ φυσιογνωμία καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κι αὐτοὶ μᾶς ἀναγκάζουν περισσότερο ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ θέμα.

1.

«Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια».

Α ἐν ἦταν αὐτὸ τὸ μόνο κομμάτι τῆς ἱστορίας, ποὺ διάστρεψαν οἱ Φαρισαῖοι.

Ἀρνητικὴ ἢ στάση τους ἀπ' τὴν ἀρχή, κρατήθηκε ἀρνητικὴ καὶ ἴσαμε τὸ Γολγοθᾶ καὶ τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου.

Θεϊκὴ ἢ ζωὴ τοῦ Κυρίου, ξεδιπλώθηκε μέσα στὸ φῶς. Χωρὶς προφύλαξη ἢ περιορισμὸ δίδαξε ὁ σαρκωμένος Λόγος τὰ πλήθη. Χωρὶς ν' ἀποκλείσει κι αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς ἐχθροὺς του, ἀπ' τὸν κύκλο τῶν παραστατῶν, ἐργάστηκε τὰ θαύματα.

Ὅταν, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παράνομης δίκης Του, τὸν ρώτησε ὁ Ἀρχιερέας γιὰ τὴ διδασκαλία Του καὶ γιὰ τοὺς μαθητὲς Του, Ἐκεῖνος ἀπάντησε:

«Ἐγὼ παρρησίᾳ ἐλάλησα τῷ κόσμῳ· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν συναγωγῇ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπου πάντοτε οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται, καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν. τί με ἐπερωτᾷς; ἐπερώτησον τοὺς ἀκηκοότας τί ἐλάλησα» (Ἰωάν. ιη' 20, 21).

Κάθε ἐντιμὸς κι ἀπροκατάληπτος ἄνθρωπος εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ δεῖ κι ν' ἀκούσει. Καὶ μποροῦσε νὰ σχηματίσει ὀλοκάθαρη εἰκόνα τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητας. Καὶ ν' ἀναγνωρίσει στὸ πρόσωπο τοῦ μεγάλου

λου Δασκάλου τὸν Μεσσία, πού μὲ τόση λαχτάρα περίμενε ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Φαρισαῖοι ἦταν τυλιγμένοι στὴν προκατάληψη. Καὶ δὲν ἔβλεπαν καθαρὰ. Καὶ δὲν ἔπιαναν τὰ θεῖα μηνύματα.

Μπροστὰ τους ἡ ἱστορία καὶ δὲν τὴ διάβαζαν.

Καθημερινὰ ὁ Θεὸς ἐνεργοῦσε. Καὶ κεῖνοι σφίγγονταν, γιὰ νὰ μείνουν ἀδιαπέραστοι ἀπ' τὴ Θεία Παρουσία.

Ἡ ἀλήθεια κι ἡ Χάρη ἔτρεχαν στοὺς δρόμους τῆς πατρίδας τους καὶ πότιζαν τοὺς διψασμένους. Κι αὐτοὶ διπλοσφράγιζαν τὰ χεῖλη, μὴ καὶ σταλάξει μέσα τους ἡ θεία δροσιά.

Ὅμως, οὔτε ὁ Κύριος σταμάτησε νὰ μιλάει καὶ νὰ φανερώνεται στὴν ἱστορία οὔτε οἱ προκατειλημμένοι ἀνάστειλαν τὴν ἄρνησή τους.

Ἐπάρχουν πάντοτε ἄνθρωποι, πού, δίχως νὰ γνωρίσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν ἀρνοῦνται. Δίχως νὰ προσεγγίσουν τὸ πρόσωπό Του καὶ ν' ἀφουγκραστοῦν τὴ Διδασκαλία Του, διατυπώνουν ἀφοριστικὸ τὸ συμπέρασμα τους.

Ἡ προκατάληψή τους εἶναι ἓνα παραπέτασμα, πού τὸ ἔχουν ὑφάνει οἱ μηχανές τῶν ἰδεολογιῶν τους ἢ τὸ σύστημα τῆς δικῆς τους ζωῆς.

Μέσα τους ἀναπτύσσεται μιὰ ἀντίσταση. Δὲ θέλουν νὰ κυττάξουν. Δὲ θέλουν νὰ δοῦν τὴν πραγματικότητα. Δὲν ἀποτολμοῦν νὰ διαβάσουν τὴν ἱστορία.

Ἐλεύθερος ὁ χῶρος γιὰ ἔρευνα. Τὰ Εὐαγγελικὰ κείμενα, μὲ τὶς ἐμπειρίες τῶν Ἀποστόλων, βρίσκονται στὴ διάθεσή τους. Τὰ στοιχεῖα, πού ἔχει θησαυρίσει ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅλα ἀνοιχτὰ καὶ προσφέρονται νὰ καθοδηγήσουν τὸν ἀπροκατάληπτο μελετητή. Ἀκόμα καὶ τὸ ὑλικό, πού μάζεψαν μ' ἐπιμέλεια οἱ σύγχρονες ἐπιστῆμες, ὅσες ἀσχολοῦνται μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ καὶ μὲ τὴ διαβίβαση τοῦ μηνύματός Του στὴν Οἰκουμένη, δίνεται σ' αὐτοὺς σὰν ὁδηγὸς καὶ σὰ βοηθός.

Ἀλλά, οἱ προκατειλημμένοι δὲ μελετοῦν, δὲ βλέπουν, δὲ στοχάζονται.

Μένουν ταμπουρωμένοι στὶς ὑποψίες τους. Στὶς θεωρητικὲς δομές, πού ἔφτιασαν, ὑπακούοντας στὴν παθιασμένη ἀντίδραση τῆς ψυχῆς τους.

Ἄν εἶχαν δοθεῖ στὴ διερεύνηση τῶν γεγονότων κι εἶχαν σχηματίσει προσωπικὴ ἀντίληψη —ἔστω καὶ λαθεμένη— θὰ σεβόταν κανεὶς τὴν ἐλευθερία τους καὶ τὶς ἀπόψεις τους.

Ἡ προκατάληψη δὲν εἶναι μήτε λαθεμένη τοποθέτηση μπροστὰ στὰ γεγονότα, μήτε ἐλεύθερος διάλογος. Εἶναι πεισματικὸ κλείσιμο τοῦ ὀρίζοντα. Αὐτοφυλάκιση στὴν ἐμπάθεια. Προσκόλληση ἀλόγιστη στὴ δομὴ τῶν ἰδεῶν καὶ στὸ σχῆμα τοῦ βίου, πού ἔχουν κλείσει ἔξω τὸ πρόσωπο καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια».

Μπορεῖτε νὰ ξεχωρίσετε εὐκόλα τὴ νοητὴ γραμμὴ, ποὺ διαφοροποιεῖ τὴν προκατάληψη μπροστὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἀπ' τὴν ἐμπάθεια;

Μπορεῖτε ν' ἀμνηστεύσετε τὴν προκατάληψη καὶ νὰ δώσετε καταδικαστικὴ ψῆφο μονάχα στὴν ἐμπάθεια;

Ἡ προκατάληψη δὲν εἶναι ἓνα αὐθόρμητο κίνημα τῆς ψυχῆς. Δὲν εἶναι μιὰ ἀντανακλαστικὴ διακύμανση, σὰν αὐτές, ποὺ αὐξομειώνουν τὴ δεκτικότητα μας ἢ τὴν ἀντίστασή μας.

Ἡ προκατάληψη, ἀπ' τὴ φύση της, ἔχει ἓνα στοιχεῖο κακότητος. Ἀπ' τὸ ξεκίνημά της εἶναι μιὰ ἐμπάθεια.

Γιὰ νὰ κλείσει κανεὶς τὸν ὀρίζοντα καὶ ν' ἀρνηθεῖ νὰ ρθεῖ σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα, πρέπει νὰ βράζει μέσα του τὸ μίσος ἢ νὰ εἶναι θρονασμένος στὴν ψυχὴ του ὁ φόβος.

Κι ὅταν ἡ προκατάληψη γίνεи μορφή ζωῆς, στάση ἀπέναντι στὴν ἀλήθεια ἢ στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἀρχικὲς καταβολὲς τῆς ἀντιπάθειας διογκώνονται καὶ γεμίζουν τὴν ὕπαρξη.

Γι' αὐτό, στὴν ἱστορία, θὰ δεῖτε οἱ προκατειλημμένοι νὰ ἐξελίσσονται σὲ διῶκτες. Κι οἱ διῶκτες νὰ εἶναι ἀθεράπευτα προκατειλημμένοι.

Ἡ περίπτωση τῶν Φαρισαίων εἶναι κλασικὴ. Τοὺς μιμήθηκαν οἱ κατοπινοί, μὰ δὲ φαίνεται νὰ τοὺς ξεπέρασαν.

Στὰ πρῶτα στάδια τῆς δημόσιας ζωῆς τοῦ Κυρίου, οἱ Φαρισαῖοι τὸν ἀντίκρυσαν πίσω ἀπ' τὸ φακὸ τῶν προκαταλήψεών τους καὶ τῶν ὑποψιῶν τους.

Ὅπου στεκόταν, γιὰ νὰ μιλήσει, ἔβαζαν αὐτί. Ὅχι, ὅμως, γιὰ νὰ πάρουν τὴ διδασκαλία καὶ νὰ τὴ θησαυρίσουν μέσα τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν κριτικάρουν.

Κι ὅπου θαυματουργοῦσε, γιὰ νὰ θεραπεύσει τοὺς ἀρρώστους, ἔτρεχαν νὰ χύσουν τὸ δηλητήριο τῶν ἀμφιβολιῶν καὶ νὰ ποῦν στὸ λαό, πὼς ὁ Ἰησοῦς δὲν κρατάει τίς διατάξεις τοῦ Νόμου, μιὰ καὶ δὲν τηρεῖ σχολαστικὰ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου.

Γιὰ κάμποσο καιρὸ τὸ θερμόμετρο τῆς ἐμπάθειας κρατιόταν σὲ χαμηλὰ ἐπίπεδα. Κάποιο ὕπουλο ἐρώτημα, ποὺ τὸ ἀπηύθυναν στοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου, κάποιος λόγος πικρόχολος, ποὺ τὸν διατύπωναν ἀνοιχτά, γιὰ νὰ ἐπηρεάσουν τὸ λαό, ἐκτόνωναν τὸ καζάνι τῆς ψυχῆς τους.

Ἔτσι, ὅταν ὁ Κύριος δέχτηκε νὰ φιλοξενηθεῖ στὸ σπίτι τοῦ Ματθαίου, τοῦ τελῶνη κι ἀπὸ κοντὰ μαζεύτηκαν πολλοὶ τελῶνες κι ἁμαρτωλοί, γιὰ νὰ τὸν δοῦν καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν, οἱ Φαρισαῖοι διαμαρτυρήθηκαν. Καὶ

«εἶπον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· διατί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἀμαρτωλῶν ἐσθίει ὁ διδάσκαλος ὑμῶν»; (Ματθ. θ' 11).

Ἡ ἐμπάθειά τους πῆρε τὴ μορφή τῆς ἀπορίας. Καὶ δὲν διατυπώθηκε ἄμεσα στὸν Κύριο, ἀλλὰ σὲ κείνους, πού τὸν ἀκολουθοῦσαν μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ μαθητῆ.

Ἀργότερα, ὁ πυρετὸς τῆς ἐμπάθειας ἀνέβηκε.

Οἱ Φαρισαῖοι ἄκουγαν κι ἀντὶ νὰ προσέξουν τὸ περιεχόμενο τῶν θεϊκῶν λόγων γέμιζαν θυμό. Ἔβλεπαν τὸ λαὸ νὰ τρέχει καὶ νὰ ζητάει βοήθεια καὶ τὸ πάθος τοῦ μίσους τοὺς θόλωνε τὴ σκέψη.

«Καὶ διὰ τοῦτο ἐδίωκον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ὅτι ταῦτα ἐποίει ἐν σαββάτῳ» (Ἰωάν. ε' 16).

Ὡστόσο ἐφτασαν στὴν ἀνήκουστη πρωτοβουλία. Στὸ νὰ μαζευτοῦν, νὰ συγκροτήσουν συμβούλιο καὶ νὰ κάνουν ἐπίσημη συζήτηση, γιὰ νὰ βροῦν τρόπο νὰ παγιδέψουν τὸν Ἰησοῦ.

«Τότε πορευθέντες οἱ Φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ» (Ματ. κβ' 15).

Ἡ ἐξέλιξη ἦταν ὀλοφάνερη. Προχώρησαν στὸ ἀπροχώρητο. Σὲ σχεδιασμούς, πού εἶχαν τὴν ἐπίφαση τῆς εὐλάβειας καὶ τοῦ σεβασμοῦ στοὺς Νόμους τῶν Πατέρων τους, ἐνῶ, στὴν πραγματικότητα, ἦταν ἀπροκάλυπτη ἐμπάθεια καὶ μεθοδεύσεις ζυμωμένες μὲ τὴν ἀπάτη.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν εἶχαν συγκρατημὸ στὸν κατήφορο. Τὰ βήματά τους ἦταν γοργά. Ἡ φλόγα τοῦ πάθους τους ἔπαιρνε ἔκταση. Οἱ ἐνέργειές τους ἦταν ἀντανάκλαση τοῦ χάους, πού κυριαρχοῦσε στὶς ψυχές τους.

Χωρὶς ἐσωτερικὴ διαμαρτυρία, χωρὶς φόβο Θεοῦ κι ὑπολογισμὸ τῶν ἱστορικῶν εὐθυνῶν τους, πῆραν τὴν ἀπόφαση νὰ θανατώσουν τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Νὰ τὸν καθηλώσουν στὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ. Καὶ ν' ἀφανίσουν ἀπ' τοὺς δρόμους τῆς γῆς τους τὴν ἀνεπιθύμητη παρουσία Του.

Τὴν ἀπόφασή τους τὴν ἔκαναν πράξη. Ἀλλὰ δὲ χόρτασαν μῆτε κι ὅταν ἀντίκρυσαν σταυρωμένο τὸν Θεάνθρωπο Κύριο.

Καὶ σὰν ἄκουσαν, πὼς τὸ μνημεῖο ἄνοιξε κι ἀπὸ μέσα πρόβαλε ἀναστημένος ὁ μέγας νεκρὸς, δὲν κλονίστηκαν.

Ἡ προκατάληψή τους ἦταν πιά κατάσταση παγιωμένη. Δὲν εἶχαν τὸν τρόπο ν' ἀποδεσμευτοῦν.

Ἡ ἐμπάθειά τους ἔμενε ἀκόρεστη. Οἱ διαβάσεις τῆς μετάνοιας εἶχαν σβηστεῖ μέσα στὶς φλόγες τοῦ πάθους των.

Προτίμησαν νὰ δώσουν χρήματα στοὺς στρατιῶτες, γιὰ νὰ διακηρύξουν ἐκεῖνοι, πὼς κλάπηκε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, παρὰ νὰ ὁμολογήσουν, πὼς εἶχαν κάνει λάθος στὶς ἐκτιμήσεις καὶ πὼς ἀμάρτησαν καταδιώκοντας καὶ σταυρώνοντας τὸν ἀθῶο Θεάνθρωπο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐξέλιξη τῶν Φαρισαίων. Ἀπ' αὐτὰ τὰ στάδια διάβηκε ἡ

προκατάληψή τους, για να φτάσει στο έσχατο έγκλημα, στην πιο φρικτή πράξη τής ιστορίας.

3.

«Οί δέ Φαρισαῖοι ἔλεγον· ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια».

Τὸ ἐρώτημα ἔρχεται αὐθόρμητο.

“Ολοι ὅσοι ἔδειξαν καὶ δείχνουν προκατάληψη μπροστὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ξεκινοῦν ἀπ’ τὰ ἴδια δόλια ἐλατήρια; Ζυμῶνουν τὸ συγκρατημὸ τους μὲ τὴν ἐμπάθεια; Κλείνουν τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ περάσει ἡ φωτεινὴ ἀλήθεια κι ἀποκαλύψει τὰ ψυχικά τους ράκη;

Μικρὴ ἔρευνα στὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα ἀποδεικνύει, πῶς πλάϊ στουὺς παθιασμένους τύπους τῶν Φαρισαίων τῶν διάφορων ἐποχῶν ὑπάρχουν καὶ τὰ ρυμουλκημένα πλήθη. Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀνυποψίαστα δέχτηκαν τὴν προπαγάνδα κι ἔδεσαν στὰ μάτια τους τὸ μαντήλι τῶν προκαταλήψεων.

“Αγευστοὶ ἀπ’ τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ, σύρονται πίσω ἀπ’ τὶς θελήσεις τῶν πονηρῶν. Ἐκείνων, ποὺ προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν τὰ ὄχυρά τῶν προκαταλήψεων, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρξει ἀμεσότητα κοινωνίας τῶν πολλῶν μὲ τὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ ὑπερούσιου Θεοῦ.

Θύματα στὴν ἀρχὴ ὄλοι αὐτοί, μπαίνουν σιγὰ-σιγὰ στὴ νοοτροπία τῶν προκατειλημμένων. Ἀρχίζει ν’ ἀνάβει μέσα τους τὸ πάθος. Τὸ ἄκουσμα τοῦ θεϊκοῦ Ὀνόματος τοὺς διεγείρει. Ἡ ἀντίσταση παίρνει διαστάσεις. Ὁ λογισμὸς ἐφευρίσκει «λογικὲς ἢ «παράλογες» ἀπαντήσεις. Τὸ θυμικὸ τῆς καρδιάς πυρώνεται κι ἐκπέμπει τὴν καυτὴ λάβα του.

Ἄπο ὀπαδοὶ τῶν προκατειλημμένων οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καταντοῦν μαχητές. Μπαίνουν στὸ στρατόπεδο τῶν ἀθέων. Τῶν ὑβριστῶν τοῦ Θεανθρώπου. Τῶν διωκτῶν τῆς Ἐκκλησίας Του.

Παράδειγμα τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων. Ἄβουλο στὴν ἀρχὴ κυμαινόταν ἀνάμεσα στὴν περιέργεια καὶ στὴν ἀμφιβολία. Βλέποντας τὸν Κύριο νὰ θαυματουργεῖ δόξαζε τὸν Θεό, ποὺ ἐπισκέφτηκε τὸ λαό Του. Τεντώνοντας, ὅμως, τὸ αὐτὶ στὴν ὑπουλη κριτικὴ τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Γραμματέων, ξεχνοῦσε τὶς εὐεργεσίες καὶ προσχωροῦσε στὸ στρατόπεδο τῶν ἀρνητῶν καὶ τῶν διωκτῶν τοῦ Ἰησοῦ.

Αὐτὸ τὸ πλῆθος, ποὺ δέχτηκε μέσα του τὶς προκαταλήψεις καὶ τὶς ἔκανε στοιχεῖο τῆς ψυχῆς του, στάθηκε κάτω ἀπ’ τὸ βῆμα τοῦ Πιλάτου καὶ φώναξε μὲ μανία: «ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν» (Ἰωάν. 19’ 15).

Τὸ πέρασμα ἀπ’ τὴ μιὰ κατάσταση στὴν ἄλλη ἔγινε χωρὶς ὁ λαὸς νὰ

τὸ καταλάβει. Ἦρθε σὰν ἐξέλιξη μιᾶς ἀρρώστιας. Σὰ διαδοχικὸ στάδιο τῆς φθορᾶς, πὸ μπῆκε καὶ φώλιασε στὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς του.

Ἄδελφοί μου,

Κράτησα τελευταῖο ἓνα διάλογο τοῦ Κυρίου μὲ τοὺς Φαρισαίους, γιατί εἶναι συγκλονιστικός.

Ὅταν ὁ Θεάνθρωπος ἀνοιξε τὰ μάτια τοῦ «ἐκ γενετῆς» τυφλοῦ, οἱ Φαρισαῖοι φανέρωσαν καὶ πάλι τὴν πεισματικὴ κακότητά τους.

Ἡ στάση τους ἀνάγκασε τὸν Κύριο νὰ πεῖ: Ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμο, γιὰ νὰ δημιουργήσω σεισμὸ καὶ κρίση. Ἐκεῖνοι, πὸ δὲν ἔβλεπαν, θ' ἀποκτήσουν τὸ φῶς τους. Κι ἐκεῖνοι, πὸ νομίζουν πὸς βλέπουν θ' ἀποδειχτοῦν τυφλοί.

Ἐνοχλημένοι οἱ Φαρισαῖοι ρώτησαν: *«μὴ καὶ ἡμεῖς τυφλοὶ ἐσμεν»* (Ἰωάν. θ' 40).

Κι ὁ Κύριος ἀπάντησε: *«εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἶχετε ἁμαρτίαν· νῦν δὲ λέγετε βλέπομεν· ἢ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει»* (Ἰωάν. θ' 41).

Ἄν εἴσασταν τυφλοὶ καὶ τὸ συνειδητοποιοῦσατε, θ' ἀναζητούσατε τὸ φῶς σας. Τώρα, δὲ νοιώθετε τὴν τύφλωσή σας. Κι ἡ ἁμαρτία σας μένει στὸ ἀκέραιο.

Ἄδελφοί μου, ἀφῆστε «πρὸς στιγμὴν» τοὺς φανεροὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ, πὸ ζοῦν κι ἀναστρέφονται μέσα στὶς προκαταλήψεις τους.

Μήπως καὶ μεῖς, πὸ νομίζουμε, πὸς ἔχουμε καθαρὴ πνευματικὴ ὄραση, βρισκόμαστε σὲ κατάσταση ἐνοχῆς; Μήπως ἐπιτρέψαμε στὶς προκαταλήψεις νὰ μᾶς τυλίξουν καὶ νὰ δημιουργήσουν μιὰ ιδιότυπη θρησκευτικὴ κώλη, πὸ δὲ μᾶς ἀφίνει ν' ἀντικρύσουμε κατάματα τὸν Κύριο καὶ νὰ γεμίσουμε μὲ τὴν παρουσία Του καὶ μὲ τὴ διδαχὴ Του;

Ἐνας αὐτοέλεγχος εἶναι ἀπαραίτητος.

